

Ang Pahayag ni Jesucristo - Bilang Walo

Ang Kapanganakan ng Isang Bansa

Jeff Pippenger

2023-10-31

Ang mensahe ng Sigaw sa Hatinggabi sa pasimula ay nagtapos sa pagbubukas ng paghuhukom na pagsisiyasat, at ang mensahe ng Sigaw sa Hatinggabi ay nagtatapos sa pagbubukas ng pagpapatupad ng hatol. Ang ikatlong aba ng Islam ay nagdadala ng paghuhukom sa Estados Unidos dahil sa pagpapasa ng batas ng Linggo, at ito ay kumakatawan sa isang patuloy at tumitinding paghuhukom sa buong sanlibutan dahil sa kanilang pagtanggap ng sarili nilang batas ng Linggo sa ilalim ng panggigipit ng kapangyarihang sibil na umuusig na kinakatawan ng sampung haring nakiapid kay Jezebel, ang patutot ng Tiro.

“Kapag ang Amerika, ang lupain ng kalayaan sa relihiyon, ay makikipag-isa sa Kapapahan upang pilitin ang budhi at piliting parangalan ng mga tao ang maling Sabbath, ang mga tao sa bawat bansa sa buong daigdig ay aakayin na tularan ang halimbawa nito.” Testimonies, tomo 6, 18.

Ang labanan tungkol sa batas sa Linggo sa Dakilang Tunggalian ay puspusan nang nagaganap. Pagkatapos ay lilitaw si Satanas upang mag-anyong Cristo.

Sa pamamagitan ng kautusang nagpapatupad ng institusyon ng Papasiya, na isang paglabag sa kautusan ng Diyos, lubusang ihihiwalay ng ating bansa ang sarili nito sa katuwiran. Kapag iniinat ng Protestantismo ang kaniyang kamay sa kabila ng bangin upang abutin ang kamay ng kapangyarihang Romano, kapag iniabot niya ito sa ibayo ng kalaliman upang makipagkamay sa Espiritismo, kapag, sa ilalim ng impluwensiya ng tatluhang pagkakaisang ito, itatakwil ng ating bansa ang bawat prinsipyo ng kaniyang Saligang-Batas bilang isang pamahalaang Protestante at republikano, at magtatadhana para sa pagpapalaganap ng mga kabulaanan at panlililang ng Papasiya, kung magkagayo’y malalaman natin na dumating na ang panahon para sa kahima-himalang paggawa ni Satanas at na malapit na ang wakas. Testimonies, tomo 5, 451.

Ang pambansang apostasiya ay sinusundan ng pambansang pagkawasak.

"Ang sambayanan ng Estados Unidos ay naging isang kinilingang bayan; ngunit kapag nililimitahan nila ang kalayaan sa relihiyon, isinusuko ang Protestantismo, at nagbibigay ng pagtangkilik sa papismo, mapupuno ang takal ng kanilang pagkakasala, at ang 'pambansang apostasya' ay itatala sa mga aklat ng langit. Ang magiging bunga ng apostasyang ito ay pambansang pagkawasak." Review and Herald, Mayo 2, 1893.

Ang mga hangal na Adventistang Laodiceano ay nakikipag-alyansa sa kapangyarihang papal at bumabagsak, samantalang ang ibang kawan ni Kristo na nasa Babilonya pa ay nakakatakas sa kamay ng papado.

Siya'y papasok din sa maluwalhating lupain, at maraming bansa ay mababagsak: ngunit ang mga ito ay makakatakas sa kaniyang kamay: Edom, at Moab, at ang mga pangunahin sa mga anak ni Ammon. Daniel 11:41.

Biglang sumalakay ang Islam sa Estados Unidos, habang ang ikapitong trumpeta ay nagdudulot ng isang paghatol ng kapahamakán dahil sa pagpapasa ng Batas sa Linggo.

At namasdan ko, at narinig ko ang isang anghel na lumilipad sa kalagitnaan ng himpapawid, na nagsasabi sa malakas na tinig: Sa aba, sa aba, sa aba, sa mga nananahan sa lupa, dahil sa iba pang mga tinig ng pakakak na hihipan pa ng tatlong anghel! Apocalipsis 8:13.

Ang watawat na kumakatawan sa dalawang saksi sa kabanata labing-isa ng Pahayag ay saka inilarawan ni Juan sa kabanata labindalawa ng Pahayag bilang isang babaeng nararamtan ng araw, at sa paraang propetiko ay inilarawan sa pamamagitan ng simbolismo ng pasimula at ng wakas.

At lumitaw ang isang dakilang tanda sa langit: isang babaeng nararamtan ng araw, at ang buwan ay nasa ilalim ng kaniyang mga paa, at sa kaniyang ulo ay may putong ng labindalawang bituin. At siya, palibhasa'y nagdadalang-tao, ay sumigaw, naghihirap sa panganganak, at nagpipighati upang manganak. At lumitaw ang isa pang tanda sa langit; at narito, isang malaking pulang dragon, na may pitong ulo at sampung sungay, at sa kaniyang mga ulo ay may pitong diyadema. At kinaladkad ng kaniyang buntot ang ikatlong bahagi ng mga bituin sa langit at inihagis ang mga ito sa lupa; at ang dragon ay tumayo sa harap ng babae na handa nang manganak, upang lamunin ang kaniyang anak pagkapanganak niya. At siya'y nanganak ng isang lalaking anak, na maghahari sa lahat ng mga bansa sa pamamagitan ng pamalo ng bakal; at ang kaniyang anak ay inagaw at dinala sa Diyos, at sa kaniyang trono. Pahayag 12:1-5.

Siya ay nakatindig sa ibabaw ng buwan, at nararamtan ng araw. Ang buwan ay sumasalamin sa araw, kaya't sa paraang propetiko'y sumasagisag ito sa araw. Ang labindalawang bituin sa kaniyang korona ay kumakatawan sa labindalawang lipi ng sinaunang Israel sa pasimula ng sinaunang Israel, na sumasagisag sa labindalawang alagad sa katapusan ng sinaunang Israel. Ang labindalawang bituin na siyang labindalawang alagad sa katapusan ng sinaunang Israel ay sila ring labindalawang apostol sa pasimula ng makabagong Israel. Samakatwid, sumasagisag sila sa isandaan at apatnapu't apat na libo sa katapusan ng makabagong Israel, na mga alagad at mga apostol. Sa pasimula ng kasaysayan kung saan ang mga alagad ay kumakatawan kapwa sa isang pagtatapos ng sinaunang Israel at ang mga apostol sa pasimula ng makabagong Israel, ang babae, na siyang iglesya, ay nagdadalang-tao kay Cristo. Siya ang "lalaking sanggol" na iaakyat sa Diyos pagkatapos ng Kanyang kamatayan at muling pagkabuhay.

Samakatuwid, ang babae ay sumasagisag din sa pagsilang ng isandaang apatnapu't apat na libo, na umaakyat din sa langit pagkaraang muling buhayin mula sa lambak ng kamatayan. Kapag nasa langit na sila, siya'y magsisilang din ng isa pang anak, na kumakatawan sa ibang kawan na lumalabas mula sa Babilonia sa panahon ng batas ng Linggo.

Bago pa siya maghirap sa panganganak, nakapanganak na siya; bago dumating ang kaniyang kirot, ay nailuwal na niya ang isang lalaking sanggol. Sino ang nakarinig ng gayong bagay?

sino ang nakakita ng gayong mga bagay? Mapapaanak ba ang lupain sa isang araw? o maisisilang ba ang isang bansa sa isang iglap? sapagkat pagdaka, nang maghirap sa panganganak si Sion, ay nailuwal niya ang kaniyang mga anak. Dadalihin ko ba hanggang sa panganganak, at hindi ko ipaluluwal? sabi ng Panginoon: magpapaanak ba ako, at aking sararhan ang bahay-bata? sabi ng iyong Diyos. Isaias 66:7-9.

Sa panahon ng pamamayani ng halimaw na mula sa lupa, isang bansa ang ipinanganganak sa isang iglap. Ang bansang iyon ay ang isang daan at apatnapu't apat na libo, sapagkat sila ang mga lubos na sumasalamin sa katangian ni Cristo. Sila ang sinasagisag ng 'lalaking sanggol,' na si Jesus. Sila ang 'lalaking sanggol' ni Isaias, na ipinanganak bago magdaramdam sa panganganak ang babae. Ang mga tuyong buto ng mga patay, na ikinagalak ng sanlibutan nang sila'y pinaslang ng halimaw mula sa kalalimang walang hanggan, ay aaliwin sa Jerusalem, at pagkatapos ay magagalak sila kasama ng babae na nagluluwal ng 'lalaking sanggol.' Sila ay iniluwal bago pa siya magdaramdam, at saka siya magdaramdam at iluluwal ang iba pa niyang 'mga anak,' samantalang tumutugon naman ang mga Hentil sa mensahe ng ikatlong anghel na tulad ng umaagos na ilog, habang ang mensahe ay sumasaklaw sa lupain na gaya ng daluyong. Sila'y ipinanganganak sa gitna ng isang dakilang krisis, na kumakatawan sa kaniyang paghihirap sa panganganak. Ang babae sa Apocalipsis labindalawa, sa diwa, ay may kambal. Ang mga panganay ay ang isang daan at apatnapu't apat na libo na kinikilalang mga unang bunga; at ang mga Hentil naman ay ang dakilang pagtitipon ng aning tag-init.

Magalak kayo kasama ng Jerusalem, at matuwa kayong kasama niya, kayong lahat na umiibig sa kanya; magalak kayong lubos na kasama niya, kayong lahat na nagluluksa dahil sa kanya: upang kayo'y sumuso at mabusog sa mga suso ng kanyang kaaliwan; upang inyong masupsop at ikalugod ang kasaganaan ng kanyang kaluwalhatian. Sapagkat ganito ang sabi ng Panginoon: Narito, palalawigin ko sa kanya ang kapayapaan na tulad ng isang ilog, at ang kaluwalhatian ng mga bansa na gaya ng umaagos na batis; kung magkagayo'y kayo'y sususo, kakargahin kayo sa kanyang tagiliran, at ikakandong kayo sa kanyang mga tuhod. Kung paanong ina ang umaaliw sa kanyang anak, gayon ko kayo aaliwin; at kayo'y aaliwin sa Jerusalem. At kapag nakita ninyo ito, magagalak ang inyong puso, at ang inyong mga buto ay sisibol na gaya ng damo; at makikilala ang kamay ng Panginoon sa panig ng kanyang mga lingkod, at ang kanyang poot laban sa kanyang mga kaaway. Isaias 66:10-14.

Ang mga "nagdadalaminhati" para sa Jerusalem ay yaong mga nagbubuntong-hininga at tumatangis dahil sa mga kasuklam-suklam na gawa na ginagawa sa gitna niya, at sila'y tinatakan bago pa ang Kautusang Linggo. Tayo ngayon ay nasa "gawaing pangwakas para sa iglesia," na siyang mga huling sandali ng pagtatatak ng isandaan at apatnapu't apat na libo.

Ang tunay na bayan ng Diyos, na sa puso ay taglay ang diwa ng gawain ng Panginoon at ng kaligtasan ng mga kaluluwa, ay kailanma'y titingnan ang kasalanan ayon sa tunay nitong makasalanang katangian. Lagi silang papanig sa tapat at tahasang pakikitungo sa mga kasalanang madaling bumalot sa bayan ng Diyos. Lalong-lalo na sa pangwakas na gawain para sa iglesia, sa panahon ng pagtatatak ng isandaang apatnapu't apat na libo, na tatayong walang kapintasan sa harap ng luklukan ng Diyos, ay lalong malalim nilang madarama ang mga kamalian ng nagpapakilalang bayan ng Diyos. Ito ay mariing inilalarawan ng paglalarawan ng

propeta tungkol sa huling gawain, sa anyo ng mga lalaking bawat isa’y may sandatang pangpuksa sa kaniyang kamay. Isang lalaki sa kanila ang nabihisan ng lino, na may tintero ng manunulat sa kaniyang tagiliran. “At sinabi ng Panginoon sa kaniya, Dumaan ka sa gitna ng lungsod, sa gitna ng Jerusalem, at maglagay ka ng tanda sa mga noo ng mga lalaking nagbubuntong-hininga at dumadaing dahil sa lahat ng mga karumaldumal na bagay na ginagawa sa gitna niyaon.” Testimonies, tomo 3, 266.

Yaong mga “nagbubuntong-hininga at tumatangis” ay tinatakan bago dumaan ang mga anghel na tagapuksa, na may mga sandatang patayan, sa iglesia, na isinasagisag ng Jerusalem.

Ang utos ay: “Dumaan ka sa kalagitnaan ng lungsod, sa kalagitnaan ng Jerusalem, at maglagay ng tanda sa mga noo ng mga taong nananaghoy at tumatangis dahil sa lahat ng mga kasuklam-suklam na bagay na ginagawa sa kalagitnaan niyon.” Ang mga nananaghoy at tumatangis na ito ay ipinahayag ang mga salita ng buhay; sila’y nanita, nagpayo, at nagsumamo. Ang ilan na dating lumalapastangan sa Diyos ay nagsisi at nagpakumbaba ng kanilang mga puso sa harap Niya. Ngunit ang kaluwalhatian ng Panginoon ay umalis na sa Israel; bagaman marami ang nagpatuloy pa rin sa mga anyo ng relihiyon, wala ang Kanyang kapangyarihan at presensya.

Kapag isinasakatuparan ang Kanyang poot sa mga paghatol, ang mga mapagpakumbaba at tapat na tagasunod ni Cristo ay makikilala sa gitna ng sanlibutan sa pamamagitan ng matinding pighati ng kanilang kaluluwa, na nahahayag sa panaghoy at pag-iyak, sa mga saway at mga babala. Samantalang ang iba ay nagsisikap na pagtakpan ang umiiral na kasamaan at bigyang-dahilan ang malaking kasamaan na laganap sa lahat ng dako, ang may sigasig para sa karangalan ng Diyos at pag-ibig sa mga kaluluwa ay hindi mananahimik upang magkamit ng pabor ninuman. Ang kanilang matuwid na mga kaluluwa ay lubhang nababagabag araw-araw dahil sa mga di-banal na gawa, pamumuhay, at pananalita ng mga di-matuwid. Wala silang kapangyarihang pigilin ang rumaragasang agos ng kasamaan, kaya’t napupuno sila ng dalamhati at pangamba. Nagdadalamhati sila sa harap ng Diyos sa pagkitang hinahamak ang relihiyon sa mismong mga tahanan ng mga nagkaroon ng dakilang liwanag. Sila’y nananangis at pinipighati ang kanilang mga kaluluwa sapagkat ang kapalaluan, kasakiman, pagkamakasarily, at halos bawat uri ng panlililang ay nasa iglesia. Ang Espiritu ng Diyos, na nagbubunsod sa pagsaway, ay niyuyurakan, samantalang nagtatagumpay ang mga lingkod ni Satanas. Nalalapastangan ang Diyos, at ginagawang walang bisa ang katotohanan.

Ang uring hindi nagdadalamhati dahil sa sarili nilang pagbagsak sa espirituwal, ni nagluluksa dahil sa mga kasalanan ng iba, ay maiiwang walang selyo ng Diyos. Inuutusan ng Panginoon ang Kaniyang mga sugo, ang mga lalaking may mga kasangkapang pangpuksa sa kanilang mga kamay: 'Sundan ninyo siya sa buong lungsod, at inyong saktan; huwag manghinayang ang inyong mata, ni maawa kayo; patayin ninyo nang lubusan ang matanda at ang binata, pati ang mga dalaga, ang maliliit na bata, at ang mga babae; ngunit huwag kayong lumapit sa sinumang tao na may tanda; at pasimulan ninyo sa Aking santuwaryo. Nang magkagayo’y sinimulan nila sa matatandang lalaki na nasa harap ng bahay.

"Dito natin nakikita na ang iglesia—ang santuwaryo ng Panginoon—ang unang tinamaan ng hagupit ng poot ng Diyos. Ang mga matatandang lalaki, yaong pinagkalooban ng Diyos ng

dakilang liwanag at tumayong mga tagapag-ingat ng mga espirituwal na kapakanan ng bayan, ay nagtaksil sa ipinagkatiwalang tungkulin. Kanilang tinayuan ang paninindigang hindi na natin kailangang maghanap ng mga himala at ng mga natatanging pagpapahayag ng kapangyarihan ng Diyos, gaya noong mga unang araw. Nagbago na ang panahon. Ang mga salitang ito ay nagpapalakas sa kanilang kawalan ng pananampalataya, at sinasabi nila: Hindi gagawa ang Panginoon ng mabuti, ni gagawa Siya ng masama. Lubhang maawain Siya upang dalawin ang Kaniyang bayan sa paghatol. Kaya't ang sigaw na 'Kapayapaan at katiwasayan' ay nagmumula sa mga taong kailanman ay hindi na muling itataas ang kanilang tinig na gaya ng pakakak upang ipakita sa bayan ng Diyos ang kanilang mga pagsalangsang, at sa sambahayan ni Jacob ang kanilang mga kasalanan. Ang mga piping asong ito na ayaw tumahol ang siyang makararanas ng matuwid na paghihiganti ng isang Diyos na nalapastangan. Mga lalaki, mga dalaga, at maliliit na bata ay pawang namamatay nang magkakasama." Testimonies, tomo 5, 210, 211.

Nagsisimula ang Isaias 40 sa pamamagitan ng paggamit ng simbolismo ng pagdodoble, na isang palatandaang propetiko ng mensahe ng Sigaw sa Hatinggabi, na siyang ikalawang mensahe na sumasanib sa mensahe ng pagbagsak ng Babilonia. Kapag ipinapahayag sa paraang propetiko, dinodoble ang pagbagsak ng Babilonia. Ang parirala ay “Bumagsak, bumagsak ang Babilonia.”

At sumunod ang isa pang anghel, na nagsasabi, Bumagsak, bumagsak ang Babilonia, ang dakilang lungsod, sapagkat pinainom niya ang lahat ng mga bansa ng alak ng poot ng kaniyang pakikiapid. Apocalipsis 14:8.

May dalawang pagbagsak ng literal na Babilonya ayon sa Kasulatan, at may dalawang pagbagsak ng espirituwal na Babilonya ayon din sa Kasulatan. Kapag pinagsama, kinakatawan ng mga ito ang apat na makasaysayang saksi na nagpapakilala ng mga propetikong katangian ng pagbagsak ng Babilonya.

At siya'y sumigaw nang makapangyarihan, na may malakas na tinig, na sinasabi, Bumagsak na, bumagsak na ang dakilang Babilonia, at naging tahanan ng mga demonyo, at kanlungan ng bawat maruming espiritu, at kulungan ng bawat marumi at kasuklam-suklam na ibon. Pahayag 18:2.

Ang literal na Babilonia ay bumagsak bilang Babel noong panahon ni Nimrod, at ang literal na Babilonia ay bumagsak din noong panahon ni Belshazzar. Ang espirituwal na Babilonia ay bumagsak noong 1798, at ang pangwakas na pagbagsak nito ay paulit-ulit na inilalarawan sa Banal na Kasulatan. Dahil dito, ang mensahe ng pagbagsak ng Babilonia ay nagtataglay ng makahulagang simbolismo ng pagdodoble. Sa pagbagsak ng Babilonia ay may pagdodoble, ngunit mayroon ding dalawa pang pangunahing makahulagang dahilan para sa penomeno ng pagdodoble.

Ang ikalawang dahilan ay na, bilang isang mensahe, ito ay kumakatawan sa isang mensahe na kalakip ang ikalawang mensahe. Kinakatawan nito ang dalawang mensahe. Mayroon pang ibang mahahalagang katotohanan na kaugnay sa kahulugan at estruktura ng mensahe ng ikalawang anghel, ngunit binabanggit lamang natin na ang huling salaysay na propetiko ni Isaias, na nagsisimula sa kabanata apatnapu, ay nagbubukas sa pagdodoble ng sagisag ng Tagapag-aliw, na

ipinangako ni Cristo na ipagkakaloob sa Kaniyang bayan, samantalang Siya'y nagtatagal sa makalangit na santuwaryo.

Aliwin ninyo, aliwin ninyo ang aking bayan, wika ng inyong Diyos. Mangusap kayo sa Jerusalem nang may pag-aliw, at sumigaw sa kaniya, na natapos na ang kaniyang pakikidigma, na ang kaniyang kasamaan ay pinatawad na; sapagkat mula sa kamay ng Panginoon ay natanggap na niya ang doble para sa lahat ng kaniyang mga kasalanan. Isaias 40:1, 2.

Walang ibang bahagi sa Bibliya na nagsasalita nang higit na tiyak hinggil sa aspekto ng katangian ni Cristo bilang ang Alfa at Omega kaysa sa bahaging mula sa Isaias kabanata apatnapu hanggang sa wakas ng aklat. Bilang ang Alfa at Omega, inilalagay ni Cristo ang lagda ng Kanyang pangalan bilang Alfa at Omega sa bahaging ito, sapagkat pagdating mo sa wakas ng Isaias, muli ring tinutukoy doon ang Mang-aaliw, sapagkat si Cristo ang Salita, at Siya ang pasimula at wakas.

Ganito ang sabi ng Panginoon, Ang langit ay aking luklukan, at ang lupa ang tuntungan ng aking mga paa: saan naroon ang bahay na inyong itatayo para sa akin? at saan ang dako ng aking kapahingahan? Sapagkat ang lahat ng mga bagay na iyon ay ginawa ng aking kamay, at ang lahat ng mga iyon ay umiiral, sabi ng Panginoon: ngunit sa taong ito ako titingin, sa dukha at may bagbag na diwa, at nanginginig sa aking salita. Ang pumapatay ng isang baka ay wari'y pumatay ng tao; ang naghahandog ng kordero, wari'y pumugot ng leeg ng aso; ang naghahandog ng alay, wari'y naghahandog ng dugo ng baboy; ang nagsusunog ng kamangyan, wari'y nagbabasbas sa isang diyus-diyosan. Oo, pinili nila ang sarili nilang mga lakad, at nalulugod ang kanilang kaluluwa sa kanilang mga kasuklamsuklam. Pipiliin ko rin ang kanilang mga kahibangan, at dadalhin ko sa kanila ang kanilang mga kinatatakutan; sapagkat nang ako'y tumawag, walang sumagot; nang ako'y nagsalita, hindi sila nakinig; kundi gumawa sila ng kasamaan sa harap ng aking mga mata, at pinili ang hindi ko kinalulugdan. Isaias 66:1-4.

Ibinabangon ang tanong hinggil sa kung anong bahay ang itinayo ng bayan ng Diyos para sa Kanya. Itinayo ba nila ang espirituwal na bahay ni Pedro o ang sinagoga ni Satanas? Tinutukoy ng Diyos na ang bahay na Kanyang itinayo ay binubuo ng mga “dukha at may durog na espiritu,” at ng mga “nanginginig sa” “salita” ng Diyos. Kanyang inihahambing ang mga nanginginig sa Kanyang salita sa isa pang uri na naghahandog ng maruruming handog, na pinili ang sarili nilang daan. Ang mga kabilang sa uring naghahandog ng maruruming handog ay matutuklasan, gaya ng natagpuan ng mga Judio, na ang kanilang bahay ay iiwan sa kanila na tiwangwang.

Ang lahat ng propeta ay nagsasalita tungkol sa katapusan ng sanlibutan, at ito ay isang paglalarawan ng pagkakaiba sa pagitan ng marurunong, na nanginginig sa Kanyang Salita, at ng mga mangmang na naghahandog ng mga karumaldumal sa Diyos, mga karumaldumal na kinalulugdan ng kanilang mga kaluluwa. Dahil dito, pipiliin ng Diyos ang mga paglililang para sa mga mangmang na dalagang taga-Laodicea, yaong paglililang na tinukoy ng apostol Pablo na dumarating dahil sa pagtanggap ng 'kasinungalingan'.

Ang “kasinungalingan” ay isang natatanging sagisag sa kasaysayan ng Adbentismo, at ito ay tinanggap ng mga tagapagtayo noong 1863, at pinagpatayuan sa buong kasaysayan ng

Adbentismo. Ito'y kasinungalingang nagbunga ng huwad na saligang-batayan, at doon nila sinimulang itayo ang isang pekeng huwad na templo. Ang kanilang gawaing panggagaya sa tunay na templo ay nagpapatuloy hanggang sa "huling mga araw." Itinatakda ni Isaias ang konteksto ng kabanata animnapu't anim sa loob ng paghiwalay ng matatalino at mangmang na mga dalaga. Kinikilala ni Isaias ang kasaysayang propetiko na kanyang tinandaan sa unang talata ng Isaias apatnapu, nang nangako si Cristo na isusugo ang Mang-aaliw makalipas ang tatlo at kalahating simbolikong araw pagkatapos ng kabiguan noong Hulyo 18, 2020.

Dinggin ninyo ang salita ng Panginoon, kayong nanginginig sa kaniyang salita; ang inyong mga kapatid na napopoot sa inyo, na itiniwalag kayo alang-alang sa aking pangalan, ay nagsabi, "Maluwalhatiin nawa ang Panginoon": ngunit siya'y magpapakita sa inyong kagalakan, at sila'y mapapahiya. Isang tinig ng kaguluhan mula sa lungsod, isang tinig mula sa templo, isang tinig ng Panginoon na gumaganti sa kaniyang mga kaaway. Isaias 66:5, 6.

Mula 1798 hanggang 1844, sa kilusan ng mga Milerita, nagtayo ang Panginoon ng isang espirituwal na templo na Siya, bilang Sugo ng Tipan, ay biglang pinuntahan noong 1844. Nagtatayo ang Panginoon ng isang espirituwal na templo sa kilusan ng isandaan at apatnapu't apat na libo, upang Siya'y biglang dumating at makipagtipan sa templong iyon. Si Pedro, sa kaniyang unang sulat, kabanata dalawa, ay tinatawag ang templong iyon na "bahay na espirituwal." Ang mga "nakikinig sa Salita ng Panginoon" ang siyang tinutukoy ni Juan sa Apocalipsis kapag sinabi niyang ang mga nakikinig ay "mapapalad." Sila ang watawat, sapagkat ang watawat ay binubuo ng "mga itinakwil ng Israel." Mapapahiya ang mga mangmang na taga-Laodicea kapag niluwalhati ng Panginoon ang Kaniyang sarili sa mga taga-Filadelfia na nanginginig sa Kaniyang Salita, at ang Kaniyang Salita ay "katotohanan."

Ang tatlong tinig na naririnig sa panahong inihihwalay ang mga marurunong at ang mga mangmang mula sa ibang uri, ay nagmumula sa "lungsod", sa "templo" at sa "Panginoon na nagbibigay ng kagantihan." Ang unang "tinig" mula sa lungsod ay "isang tinig ng hugong," at ang "hugong" ay ang pagdating ng Mang-aaliw na biglang dumarating.

At nang lubos na sumapit ang Araw ng Pentecostes, silang lahat ay nagkakaisang-loob sa iisang dako. At biglang may dumating na ugong mula sa langit, na gaya ng bugso ng napakalakas na hanging humahagibis, at pinuno nito ang buong bahay na kinaroroonan nila habang sila'y nakaupo. At sa kanila'y nagpakita ang mga dilang hati-hati na gaya ng apoy, at lumapag ito sa bawat isa sa kanila. Gawa 2:1-3.

Ang salitang isinalin bilang "tunog" sa Gawa kabanata dalawa, talatang dalawa, ay nangangahulugang "ingay" at "bali-balita." Ang "bali-balita" ay isang propesiya. Ang "tunog" o "ingay" na nagmumula sa "lungsod" ay kinakatawan ng "isang makapangyarihang hangin." Ang "tinig ng ingay mula sa lungsod" ay ang "bali-balita" o propetikong mensahe ng Islam na nagmamarka ng pagdating ng Mang-aaliw sa libis ng mga tuyong buto ng mga pinaslang sa "lansangan ng dakilang lungsod, na sa espiritu'y tinatawag na Sodoma at Ehipto, na doo'y ipinako rin sa krus ang ating Panginoon."

Sa ikaapatnapung kabanata ng Isaias, ang "tinig" na maghahanda ng daan para sa "sugo ng tipan" ay nagtanong kung anong mensahe ang dapat niyang "isigaw." Sinabihan siyang "isigaw" ang mensahe ng Islam. Sa Mga Gawa, ang "tunog" na pumuno sa espirituwal na "bahay" ni Pedro ay isang "rumaragasang malakas na hangin," na, sa ika-tatlumpu't pitong kabanata ni Ezekiel, ay nagmula sa apat na hangin ng Islam.

Isang tinig ng kaguluhan mula sa lungsod, isang tinig mula sa templo, isang tinig ng Panginoon na gumagawad ng kagantihan sa kaniyang mga kaaway. Isaias 66:6.

Mula sa lansangan kung saan ipinako sa krus ang ating Panginoon, unang ipinabatid ng Tagapag-aliw sa "tinig" ng sumisigaw sa ilang kung ano ang magiging mensahe. Pagkatapos, ang makapangyarihang hukbo na siyang templong naitayo, na inilalarawan bilang tipo sa pasimulang kilusan mula 1798 hanggang 1844, ay pinatitindi ang sigaw. Ang pagsulong ng makapangyarihang hukbo habang ipinahahayag ang sigaw ng Islam ay humahantong sa ikatlong "tinig" na tumutukoy sa tinig ng Diyos ng paghatol laban sa Estados Unidos dahil sa pagpasa ng batas ng Linggo. Doon igagawad ng Panginoon ang pagbabayad-ganti. Ang tatlong tinig ay pinamamahalaan sa loob ng balangkas ng nakatagong kasaysayan ng pitong kulog, na kumakatawan sa unang, gitna, at huling mga titik ng salitang Hebreo na nilikha ng Kamangha-manghang Dalubwika at isinasalin bilang "katotohanan". Hindi mo ito maiimbento!

Alinsunod sa propetikong kasaysayang patuloy nating tinutukoy, pagkatapos ay tinalakay ni Isaias ang kapanganakan ng isang bansa.

Bago pa siya maghirap sa panganganak, nakapanganak na siya; bago dumating ang kaniyang kirot, ay nailuwal na niya ang isang lalaking sanggol. Sino ang nakarinig ng gayong bagay? sino ang nakakita ng gayong mga bagay? Mapapaanak ba ang lupain sa isang araw? o maisisilang ba ang isang bansa sa isang iglap? sapagkat pagdaka, nang maghirap sa panganganak si Sion, ay nailuwal niya ang kaniyang mga anak. Dadalhin ko ba hanggang sa panganganak, at hindi ko ipaluluwal? sabi ng Panginoon: magpapaanak ba ako, at aking sarhan ang bahay-bata? sabi ng iyong Diyos. Isaias 66:7-9.

Ang bansang isinilang bago dumanas ng hirap sa panganganak ang babae ay kamakailan nasa lansangan, patay at tuyo, habang ang buong sanlibutan ay nagdiriwang dahil sa kanyang sinapit. Ngunit nang tumindig ang dalawang saksi, ang mga nagalak sa kanilang kamatayan ay natakot. Kapag tumindig bilang isang bansa ang mga napatay na tuyong bangkay, kung magkagayon ay magagalak na kasama niya ang lahat ng umiibig sa Jerusalem. Ang mga umiibig sa Jerusalem ay hindi lamang kinabibilangan ng bansa ng isang daan at apatnapu't apat na libo, kundi pati ng iba pang kawan ng Diyos na sa panahong iyon ay tinatawag na lumabas mula sa Babilonya. Ang pagkabuhay na muli mula sa kabiguan noong Hulyo 18, 2020, ay nagaganap sa pamamagitan ng pagdating ng Mang-aaliw, na magpapalago sa mga patay at tuyong "buto" upang "umusbong na gaya ng halamang-damo."

Magalak kayo kasama ng Jerusalem, at matuwa kayong kasama niya, kayong lahat na umiibig sa kanya; magalak kayong lubos na kasama niya, kayong lahat na nagluluksa dahil sa kanya: upang kayo'y sumuso at mabusog sa mga suso ng kanyang kaaliwan; upang inyong masupsop

at ikalugod ang kasaganaan ng kanyang kaluwalhatian. Sapagkat ganito ang sabi ng Panginoon: Narito, palalawigin ko sa kanya ang kapayapaan na tulad ng isang ilog, at ang kaluwalhatian ng mga bansa na gaya ng umaagos na batis; kung magkagayo'y kayo'y sususo, kakargahin kayo sa kanyang tagiliran, at ikakandong kayo sa kanyang mga tuhod. Kung paanong ina ang umaaliw sa kanyang anak, gayon ko kayo aaliwin; at kayo'y aaliwin sa Jerusalem. At kapag nakita ninyo ito, magagalak ang inyong puso, at ang inyong mga buto ay sisibol na gaya ng damo; at makikilala ang kamay ng Panginoon sa panig ng kanyang mga lingkod, at ang kanyang poot laban sa kanyang mga kaaway. Isaias 66:10-14.

Inilalagay ng Alfa at Omega ang katapusan ng huling salaysay ni Isaias sa mismong pinagsimulan nito, sa pasimula, sa pagtukoy sa pagdating ng Mang-aaliw. At, gaya ng lagi, ang bawat mensaheng kumakatawan sa mensahe ni Elias ay inilalagay sa konteksto ng pagsasapitin ng Panginoon ng isang sumpa sa lupa.

Sapagkat, narito, ang Panginoon ay darating na may apoy, at ang kaniyang mga karo ay tulad ng ipo-ipo, upang igawad ang kaniyang poot na may silakbo, at ang kaniyang pagsaway sa liyab ng apoy. Sapagkat sa pamamagitan ng apoy at ng kaniyang tabak ay hahatulan ng Panginoon ang lahat ng laman; at magiging marami ang mga pinatay ng Panginoon. Ang mga nagpapakabanal at nagpapadalisay sa mga halamanan, sa likuran ng isang punongkahoy sa gitna, na kumakain ng laman ng baboy, at ng kasuklam-suklam, at ng daga, ay malilipol na magkakasama, sabi ng Panginoon. Sapagkat nalalaman ko ang kanilang mga gawa at ang kanilang mga pag-iisip: darating ang panahon na titipunin ko ang lahat ng mga bansa at mga wika; at sila'y darating at makikita ang aking kaluwalhatian. Isaias 66:15-18.

Ang mga mangmang na Adventistang Laodiceano na nasa likod ng “puno” ng kaalaman ng mabuti at masama na nasa “gitna” ng “halamanan” ng Eden, ay nag-aangking nagpapakabanal at nagpapadalisay sa kanilang sarili, samantalang ang totoo'y kinakain nila ang mga maruruming doktrina ng Babilonya, at nagtatago, gaya nina Adan at Eba, dahil sa mga kasalanang labis nilang minamahal upang isuko. Sila'y malilipol kalakip ng lahat ng ibang mga bansa. Sila ay ipinagtatambis sa mga marurunong, na magiging isang “tanda.” Ang “tanda” ay ang “watawat,” na kumakatawan sa Sabbath, na siyang tanda ng Panginoon mong Diyos na tunay na nagpapabanal sa Kaniyang bayan.

Kaya nga, ipangilin ng mga anak ni Israel ang Araw ng Sabat, upang ipangilin nila ito sa buong panahon ng kanilang mga salinlahi, bilang tipang walang hanggan. Ito ay isang tanda sa pagitan ko at ng mga anak ni Israel magpakailanman; sapagkat sa loob ng anim na araw nilikha ng Panginoon ang langit at ang lupa, at sa ikapitong araw siya'y nagpahinga at nagpanibagong-lakas. Exodo 31:16, 17.

Ang marurunong ay hindi nagkukubli sa likod ng puno ng pag-aangking pananampalataya; itinataas sila bilang watawat, na ipinapamalas ang kaluwalhatian ng Diyos sa pangwakas na mga tagpo ng Dakilang Tunggalian. Ang Kanyang kaluwalhatian ay ang Kanyang katangian, at ang sangkap ng Kanyang katangian na kanilang kinakatawan sa sanlibutan ay ang Alpha at Omega, ang Pasimula at ang Wakas, ang Una at ang Huli, na inilalarawan bilang “Katotohanan.”

At maglalagay ako ng tanda sa gitna nila, at susuguin ko ang ilan sa kanila na nakaligtas sa mga bansa, sa Tarshish, Pul, at Lud, na nagbabatak ng busog, sa Tubal at Javan, sa mga pulo sa malalayong dako, na hindi nakarinig ng aking kabantugan, ni nakakita ng aking kaluwalhatian; at ipahahayag nila ang aking kaluwalhatian sa gitna ng mga Gentil. At dadalhin nila ang lahat ninyong mga kapatid bilang isang handog sa Panginoon mula sa lahat ng bansa, sakay ng mga kabayo, at ng mga karo, at ng mga usungan, at ng mga mula, at ng mga matutuling hayop, patungo sa aking banal na bundok, ang Jerusalem, sabi ng Panginoon, gaya ng pagdadala ng mga anak ni Israel ng isang handog sa isang malinis na sisidlan sa bahay ng Panginoon. At kukuha rin ako mula sa kanila upang maging mga saserdote at mga Levita, sabi ng Panginoon. Sapagkat kung paanong ang mga bagong langit at ang bagong lupa, na aking lilikhain, ay mananatili sa harap ko, sabi ng Panginoon, gayon din mananatili ang inyong binhi at ang inyong pangalan. At mangyayari na, mula sa isang bagong buwan hanggang sa isa pa, at mula sa isang Sabat hanggang sa isa pa, darating ang lahat ng laman upang sumamba sa harap ko, sabi ng Panginoon. At sila'y lalabas at titingin sa mga bangkay ng mga taong sumalangsang laban sa akin: sapagkat ang kanilang uod ay hindi mamamatay, ni ang kanilang apoy ay hindi mapapatay; at sila'y magiging kasuklamsuklam sa lahat ng laman. Isaias 66:16-24.

Ang pangwakas na salaysay na propetiko ni Isaias ay nagsisimula sa pagdating ng Tagapag-alihw noong Hulyo 2023, at nagwawakas ang salaysay sa mismong pinagsimulan nito. Ang pagdating na iyon ay nagaganap sa nakatagong kasaysayan ng pitong kulog, na natanggalan ng tatak bago magsara ang probasyon. Iniuugnay nito ang pag-uulit ng kilusang Millerita sa pasimula sa kasaysayan ng kilusan ng isang daan at apatnapu't apat na libo sa wakas. Ipinakilala nito ang mensahe ng sumpa na kalakip ng mensahe ni Elias bilang mensahe ng gawaing propetiko ng Islam na nagpapagalit sa mga bansa, na ginagamit ng Panginoon upang magdala ng hatol, 'una,' sa Estados Unidos dahil sa batas ng Linggo, at 'huli,' sa buong sanlibutan, dahil sa gayunding paghihimagsik.

Ipagpapatuloy natin ang ating pagsusuri ng huling salaysay ni Isaias sa susunod na artikulo.